ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ

ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ, രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ സമൂഹത്തിനും സർക്കാരിനുമിടയിൽ ഒരു ഇടനിലക്കാരനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ വിവിധ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ശേഖരിക്കുകയും അവ സർക്കാരിന് മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള ഒരു സർക്കാർ രൂപീകരിക്കാൻ അവർ വ്യത്യസ്ത നേതാക്കളെ ഒരുമിച്ചു. ഗവൺമെന്റിനെ സഹായിക്കാനോ നിയന്ത്രിക്കാനോ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനോ അവരെ ന്യായീകരിക്കാനോ അപലപിക്കാനോ ഉള്ള ഒരു മാർഗം അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യ ഭരിക്കുന്നത് ഒരു ബഹുകക്ഷി ഘടനയാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ

ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യണം. തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ആവശ്യങ്ങൾക്കായി രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും അവരുടെ വോട്ടെടുപ്പ് ഫലങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ദേശീയ അല്ലെങ്കിൽ സംസ്ഥാന പാർട്ടികളായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ

എട്ട് ദേശീയ പാർട്ടികളായ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്, ഭാരതീയ ജനതാ പാർട്ടി, നാഷണലിസ്റ്റ് കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ, ബഹുജൻ സമാജ് പാർട്ടി, രാഷ്ട്രീയ ജനതാദൾ, ഓൾ ഇന്ത്യ തൃണമൂൽ കോൺഗ്രസ്, നാഷണൽ പീപ്പിൾസ് പാർട്ടി എന്നീ എട്ട് ദേശീയ പാർട്ടികളെ കൂടാതെ രാജ്യത്തെ ഭൂരിഭാഗം പാർട്ടികളെയും തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ തരം തിരിക്കുന്നു. പ്രധാന പാർട്ടികൾ "സംസ്ഥാന പാർട്ടികൾ" ഈ ഗ്രൂപ്പുകളെ വിവരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമാണ് പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ.

എന്നിരുന്നാലും, ഈ ഗ്രൂപ്പുകൾ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയോ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാദേശികമായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഈ പാർട്ടികളിൽ ചിലത് ഏതാനും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രം വിജയം നേടിയ ഇന്ത്യൻ പാർട്ടികളാണ്. ഇന്ത്യയിലെ പ്രാദേശിക പാർട്ടികളുടെ ആവിർഭാവത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും കാരണം ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിനുള്ളിൽ വൈവിധ്യമാർന്ന വംശീയ, സാംസ്കാരിക, ഭാഷാ, മത, ജാതി ഗ്രൂപ്പുകളുടെ അസ്തിത്വമാണ്.

സ്വത്വം, സംസ്ഥാനത്വം, സ്വയംഭരണം, വളർച്ച തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് ഇന്ത്യയിലെ പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

- സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് സ്വയംഭരണമാണ് (ജമ്മു കശ്മീരിലെ നാഷണൽ കോൺഫറൻസ് പോലെ).
- ഒരു രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി പോരാടുക എന്നതാണ് സംസ്ഥാന പദവിയുടെ അർത്ഥം (തെലങ്കാന രാഷ്ട്ര സമിതി തെലങ്കാനയുടെ പ്രത്യേക സംസ്ഥാനം ആവശ്യപ്പെട്ടത് പോലെ).
- ഒരു ഗ്രൂപ്പിന്റെ സാംസ്കാരിക അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പോരാട്ടമാണ് സ്വത്വം (മഹാരാഷ്ട്രയിലെ ശിവസേന അല്ലെങ്കിൽ ദളിതരുടെ സ്വത്വത്തിനായി പോരാടുന്ന ഡിഎംകെ പോലെ).
- ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തെ പൗരന്മാർക്ക് അഭിവൃദ്ധി കൊണ്ടുവരാൻ തങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ കഴിയൂ എന്ന് പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.
- പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നേട്ടം നേടുന്നതിനായി ഈ "വംശീയ പ്രത്യേകതകൾ" കണ്ടുപിടിക്കുന്നതായി അറിയപ്പെടുന്നു.

പ്രാദേശിക പാർട്ടിയുടെ വളർച്ച

കഴിഞ്ഞ നാല് പതിറ്റാണ്ടുകളായി പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ എണ്ണത്തിലും ശക്തിയിലും വളർന്നു. തൽഫലമായി, ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ ഭൂപ്രകൃതി കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായി. പ്രാദേശിക ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ പ്രാദേശിക രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ രംഗത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ദേശീയ പാർട്ടിക്കും ഒറ്റയ്ക്ക് ലോക്സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം നേടാനാവില്ല. തൽഫലമായി, ദേശീയ പാർട്ടികൾ സംസ്ഥാനതല പാർട്ടികളുമായി സഖ്യത്തിലേർപ്പെടാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. 1989 മുതൽ പ്രാദേശിക രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ സഖ്യ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാദേശിക രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെ ഫലമായി നമ്മുടെ പാർട്ടി ഘടന ഫെഡറൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു. താമസ സൗകര്യം വഴി, കേന്ദ്രം അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും അവരുടെ അഭിലാഷങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കാനും തുടങ്ങി. നമ്മുടെ പാർട്ടി സംവിധാനത്തിന്റെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അസ്ഥിത്വത്താൽ നമ്മുടെ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്റെ സഹകരണ പ്രവണതകൾ ശക്തിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ പാർട്ടി സംവിധാനം വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ

1952-64 : നെഹ്റുവിയൻ കാലഘട്ടം:

കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പാർട്ടിയായിരുന്നു, രാജ്യത്തിന്റെ സർക്കാർ അടിസ്ഥാനപരമായി "കോൺഗ്രസ് സംവിധാനം" എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഏകകക്ഷി ഘടനയായിരുന്നു. എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും ഒരു വലിയ കുടയായി വികസിച്ചു. പല ചെറുപാർട്ടികളും കോൺഗ്രസുമായി ചേർന്ന് മത്സരിച്ചെങ്കിലും അവർ സമ്മർദ്ദ ഗ്രൂപ്പുകളായി പ്രവർത്തിച്ചു.

1964-77: ഒരു അനിശ്ചിത ഷിഫ്റ്റ്

ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ മരണത്തോടെയും 1967ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെയും കോൺഗ്രസ് സംവിധാനത്തിന്റെ ആധിപത്യം വെല്ലുവിളിക്കപ്പെട്ടു. എട്ട് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസിന് ഭൂരിപക്ഷം നഷ്ടപ്പെട്ടു, ലോക്സഭാ ഭൂരിപക്ഷം 54 ശതമാനം സീറ്റിലേക്ക് ചുരുങ്ങി. മേഖലയിലുടനീളം പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ മുളപൊട്ടാൻ തുടങ്ങി. കോൺഗ്രസിന്റെ മോശം പ്രകടനം ചേമ്പറിനുള്ളിൽ തുടർച്ചയായ അധികാര തർക്കങ്ങൾക്ക് കാരണമായി. 1969-ൽ പാർട്ടി പിളർന്നു, പാർട്ടിയിലും സർക്കാരിലും ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, ഗുജറാത്തിലെ മൊറാർജി ദേശായി, ബിഹാറിലെ ജെപി (ജയ്പ്രകാശ് നരേൻ) തുടങ്ങിയ ചില നേതാക്കൾ കോൺഗ്രസ് അഴിമതിക്കും ഏകപക്ഷീയമായ നിയമത്തിനുമെതിരെ സജീവമായ പ്രചാരണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകി. 1975-ൽ ഇന്ദിരാഗാന്ധി ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യത്തേതും ഏകവുമായ ആഭ്യന്തര അടിയന്തരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ പ്രസ്ഥാനം പരകോടിയിലെത്തി.

1977-80: വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇന്റർ-പാർട്ടി സംഘർഷം

1977ൽ ജനതാ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു പുതിയ സഖ്യം നിലവിൽ വന്നു. ഇന്ത്യയിൽ, ഇത് ഒരു മൾട്ടി-പാർട്ടി സംവിധാനത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് കാരണമായി. ഒരു സ്ഥാപനപരമായ സമവായം രൂപീകരിക്കുന്നതിനുപകരം, കോൺഗ്രസിന്റെ ആധിപത്യത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ നിരവധി ചെറുകിട പാർട്ടികൾ ഒന്നിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, ജനതാ പാർട്ടി 1980-ൽ അതിന്റെ നയങ്ങളിൽ ആശയപരമായ യോജിപ്പിന്റെ അഭാവം മൂലം അധികാരത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തായി.

1980-89: കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അധികാര പോരാട്ടം

ആർട്ടിക്കിൾ 356 പ്രകാരം ഒരു കാരണവുമില്ലാതെ ഒന്നിലധികം തവണ രാഷ്ട്രപതിയുടെ നിയമം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പ്രാദേശിക പാർട്ടികളാകട്ടെ, തീവ്രതയിൽ വളരുകയും ദേശീയ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കൂടുതൽ ഉറച്ച പങ്ക് വഹിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആന്ധ്രപ്രദേശ് പ്രാദേശിക പാർട്ടിയായ തെലുങ്കുദേശം എട്ടാം ലോക്സഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ (1984) ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിപക്ഷ കക്ഷിയായി ഉയർന്നു.

1989 മുതൽ 2014 വരെ: ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായവും സഖ്യ രാഷ്ട്രീയവും

രാജീവ് ഗാന്ധിയുടെ മരണം, അഴിമതിക്കേസുകൾ (ബോഫോഴ്സ് അഴിമതി), സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യം എന്നിവയെല്ലാം ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തഞ്ചു വർഷം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു സഖ്യ കാലയളവിനു വഴിയൊരുക്കി. ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി, കൂട്ടുകക്ഷി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പുതിയ യുഗം ഉയർന്നുവന്നു. എന്നാൽ, ഈ സമയം സഖ്യത്തിന്റെ നിർബന്ധം മൂലം നശിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക

BYJU'S EXAM PREP

SUBSCRIBE BYJU'S EXAM PREP

പാർട്ടികളുടെ ഉയർച്ച "മഴവില്ല്" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന കൂട്ടുകെട്ടുകളുടെ രൂപീകരണത്തിലും കലാശിച്ചു, മഴവില്ല് പോലെ, അവ കുറച്ച് സമയം മാത്രമേ നിലനിൽക്കൂ.

1996 - 1999 കാലഘട്ടത്തിൽ 3 പൊതു തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, അത് ധാരാളം പൊതു പണം ചിലവാക്കി.

നയ പക്ഷാഘാതവും തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിലെ കാലതാമസവും ബില്ലുകളും എല്ലാം സഖ്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ്.

ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിന്റെയും പ്രക്രിയയ്ക്ക് പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ ഇന്ന് ഒരു പുതിയ മാനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളുടെ ചലനാത്മകതയിൽ പ്രാദേശിക പാർട്ടികൾ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ബഹു-വംശീയ, ബഹു-വംശീയ, ബഹു-മത, ബഹുഭാഷാ സമൂഹങ്ങളിൽ, അവ മുതിർന്നവരുടെ ഫ്രാഞ്ചൈസിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു ജനാധിപത്യ ഘടനയുടെ സ്വാഭാവിക ഫലമാണ്. തൽഫലമായി, അവരുടെ വികസനം മൊത്തത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആത്മാവിന് അനുസൃതമാണ്.

byjusexamprep.com